

## Muzikale borrel luidt herfstseizoen in

**O**ok Dig d' Diz heeft genoten van de zomer. Bruine gezichten en nieuwe inspiratie. Klassieke stukken omgebouwd tot blues zijn een handelsmerk van de heren.

Maarten van der Grinten en Jan Voogd starten de avond met een geluid, dat, eerlijk is eerlijk, wel riekt naar herfst en regenachtige dagen.

Als een eerste Jack Daniels warmen de basgitaar en de contrabas de avond op voor saxofonist Jan Menu. Die muzikale borrel had hij nodig om zijn eigen vuur in het nummer te vinden.

De aarzeling van de blazer heeft plaatsgemaakt voor aantrekkelijke gretigheid, nu hij bewogen op zoek is naar elke opening die hij kan pakken. De solo van de sax is donzig met body en lange, uitgerekte halen, die je doen verzuchten 'waarom ik niet ooit...'

Gastspeler van de avond is trompettist Menno Daams. Een melodische speler, luidt zijn introductie. Ook de trompet als instrument verleidt onmiddellijk.

Daams heeft een demper op het uiteinde van de buis, die de harde schelheid tegenhoudt en een zacht montere klank overlaat, stads maar *no worries*.

Perfect voor het nummer *Sunday*, uit de jaren twintig. Het stuk is snel

en ingewikkeld, maar door in te zetten in een hogere C-mineur (Van der Grintens antidepressivum tegen zijn zondaggevoel) geef je het een sacraal karakter, omschrijft Menu nadien mooi.

Het is niet de eerste keer dat ze samen spelen. Jaren zaten ze elke zaterdag bij elkaar in de auto op weg naar een repetitie of een optreden

### **De hogere C-mineur is zijn antidepressivum tegen het zondaggevoel**

met het Jazz Orchestra of the Concertgebouw. Ze speelden graag *In the middle of a kiss* van Angelo Ferdinand, de romantische afsluiter van de avond.

Natuurlijk was er meer.

Een jazzversie van een vroeg-twintigste-eeuws pianostuk van de Russische componist Alexander Skrjabin, een zonnige compositie op pianomuziek van de Catalaanse componist Frederic Mompou, maar vooral de opgewekte trompet van Menno Daams.

**MAIKE SMELT**